

Съдът през погледа на малкия гражданин

Децата мечтаят един ден да станат принцове и принцеси, след това певци, артисти или спортисти и накрая – финансисти, лекари или юристи. Като разберат, че нямат благородно потекло и във вените им не тече синя кръв, те префокусират мечтите си към професии на хора, които под блясъка на прожекторите печелят с таланта си пари и слава. В процеса на съзряване обаче разбират, че има вечни професии. И много престижни професии. Те са такива, защото винаги – във всички времена и във всички общества хората имат нужда от тях. Професията на лекаря, на финансиста, на юриста са такива. И докато рано разбираме какво прави лекаря, досещаме се и какво прави финансиста (освен световни кризи), то професията на юристи преди да я свържем в мислите си с институцията Съд, ние я асоциираме със сградата на Съда. Обикновено Съдебната палата е най-представителната сграда в един град. Тя вдъхва респект с внушителната си фасада и поради факта, че в нея се решават съдбите на хора, организации, институции. Тук ни посрещат най-често статуи и портрети на Темида, която обективно и безпристрастно мери доказателствата на своите чувствителни везни и определя справедливите решения от името на Закона в името на Народа като суверен.

Съдът е онази трета власт в демократичното общество, на която първо се уповават всички. Той е отговорен за справедливостта и законовия ред в една държава, защитавайки правата и интересите на гражданите. В тази сграда работят хора, които прилагат закона, за да възтържествува справедливостта. В съдът прокурори, съдии, съдебни заседатели и следователи срещат различните гледни точки, за да защитят не личните интереси на своите клиенти, което е грижа на адвокатите, реда и законността.

Съдът през погледа на най-малкия гражданин е една сграда. Сградата, която събира в себе си хора, които спорят по някакви въпроси и винаги единият е прав, а другият не. Малко пораснал този гражданин успява да забележи, че това не е просто сграда, а цяла институция, която наказва нередностите извършвани спрямо държавата, законите и гражданите. Хората там започват да имат общо наименование – юристи. И така започва да се формира един изцяло нов свят.

В съдилищата има йерархия точно както в едно семейство. Най-важните, точно както майката и бащата, са Върховният касационен съд и Върховният административен съд. На тях никой не може да им възрази, нито пък да им се противопостави. Те бдят и се грижат за всички останали членове на семейството. Най-малкият в семейството може да бъде видян като Районен съд, а неговия по-голям брат или сестра като Окръжния съд, на който винаги може да се оплаче. Административният съд може да бъде асоцииран с бабата и дядото, които винаги могат да глежат внучетата, но не и да се бъркат в делата на родителите. Военният съд е като кучето, което пази нашия дом и го пази от другите, които се опитват да нарушат хармонията в него също както военните бранят страните си от нарушителите. Така се заформя един дом, който обвързва в себе си структурата на съдебната власт.

След като имаме построен дом ще си зададем въпроса, къде са разположени всички тези юристи? Отговорът е прост, те са органите и системите, които движат човешкото тяло. Съдията е като мозъкът, който контролира всички действия. Той решава кое е правилно и кое не е, а съдията като цяло кой е виновен и кой е праведен. Адвокатите са като двете половини на белия дроб – вдишват и издишват еднакво и се стремят да поемат кислород, който да се разпространи навсякъде в тялото и да позволява на мозъка да мисли. Единственото, което ги различава е, че в всеки адвокат се бори за различна кауза. Прокурорът може да бъде нашата имунна система. При появата на различни вируси, които нарушават нормалната функция на организма тя ги обвинява за дисбаланса и ги унищожава, така както прокурорът се занимава с обвинения и то само на наказателни дела. Останалите служители на съда също не са маловажни, те заемат останалите органи и системи, без които нашият организъм не би съществувал.

Всеки има своите разбирания, но в крайна сметка никой не би отрекъл, че без ролята на съдебната власт, една държава няма как да съществува. Рано или късно всеки от нас стига до един извод и той е, че съдът не е просто една сграда. Не е просто една институция. Той е едно голямо семейство, работещо заедно за постигане на ред и хармония в ползва на обществото.

Елиана Ивайлова Александрова

ГПЧЕ „Петър Богдан“ гр. Монтана

11клас